

Ένα παραμύθι από τον Ελικώνα
των Active member
Μιλάει για τον Ελικώνα, το Μαραντάλι, τα σταφύλια της Άσκηρς...
... ακούστε το

<https://youtu.be/YsHV0ysUTvI>

La bruja muerta – μουσική ενότητα «Ξάγναντο». Στο παρακάτω λινκ ακούστε ολόκληρη τη νέα μουσική ενότητα «Ξάγναντο» από la bruja muerta (το μουσικό alter ego του Β.Δ.Φοκμοορ).

<https://www.energomelos.gr/μουσικη> Σ' αυτή την ενότητα που σκαρώθηκε από τον Β.Δ.Φοκμοορ σε 20 μέρες το Νοέμβριο στο μουσικό εργαστήριο Tadjia στην Ξηρονομή, δε συμμετείχε κανένας άλλος μουσικός. Η μάγισσα λοιπόν ευχαριστεί τον Β.Δ.Φοκμοορ (a.k.a. Alivas) για όλες τις μουσικές και τους στίχους που δέσανε τα ξόρκια της. Επίσης ευχαριστεί τη Sadahzinia για τη φιλοξενία, τον Ιλαρίωνα Μανδελένη για τη συντροφιά και την καταγραφή των στιγμών, τον Πάνο Πενταρίτσα για τις ζωγραφιές και τα βάματα, την Μάγια και τον Γρηγόρη για τα πειράγματα και τις σκανταλιές κι όλη την ομάδα «Άρνηση εισόδου» για το μοναδικό κι άμεσο μοίρασμα. Σας παρακαλεί επίσης ν' ακούτε αυτήν την ενότητα ολόκληρη για να μην αποδυναμώνονται τα ξόρκια της. Απ' αυτό το ξάγναντο θα συνεχίσει να βλέπει όλη την πλάνη τους και να μοιράζεται μόνο με τους ανέγγιχτους που αγαπά την αιώνια δύναμη του ενός. Το ταξίδι αυτό το αφιερώνουμε όλοι μας στον αδερφό μας Αντρέα Οδυσσέα Τσιαμπόκαλο που κατέβηκε για λίγο απ' την Αργώ μας και σε κάθε αστράνθι που φυτρώνει στη βραγιά μας, εκεί στον Σείριο.

Στίχοι:

Ο Λιόπετρος και η μάγισσα Αυτό είναι ένα παραμύθι γραμμένο τώρα κι από τότε. Μιλάει για έναν ποιητή, τον Λιόπετρο που ζει εδώ και τόσες εποχές στον Ελικώνα και φυσικά, τη γνωστή μας μάγισσα. Που εμείς τη ξέρουμε ως νεκρή μάγισσα, εκείνος όμως τη φωνάζει Αστραία, η αδελφή των ανέμων. Στην ιστορία μας της ζητάει μια χάρη και για να τη γλυκάνει της δίνει ένα ηλιοτρόπιο, μια μαύρη πέτρα κι ένα τσαμπί σταφύλι από τ' αμπέλια του. Ανεβαίνοντας στο Μαραντάλι της λέει λοιπόν:

Ονειροπλέχτρα μου και σαγηνεύτρα μου, στου σκοταδιού την άκρη, βάλ' το όταν κρυφοχαράζει. Πιστή γητεύτρα μου, τη μαύρη πέτρα μου, στου κόσμου αυτού τα μάκρη, σα ρουμπίνι να τους μοιάζει. Γριά πλανεύτρα μου, ψυχοφυτεύτρα μου. Το αμπέλι μου απ' την Άσκηρ, φίλιωσε το με το αγιάζι. Ταξιδεύτρα μου και χρονοκλέφτρα μου. Τ' ουρανού το δάκρυ, κρύφτο μες στην γης το ατλάζι. Η μάγισσα ή Αστραία όπως αρέσκεται εκείνος να τη λέει, τον άκουσε προσεκτικά και με τη σειρά της τον έθεσε σε αποστολή ως αντάλλαγμα για όσα της ζήτησε. Τον πρόστασε να

μεταβεί για λίγο στον ασθενή πια κόσμο τους, να μιλήσει μέσα από τους στίχους του σ' όλους τους φαρμακωμένους και... μάλλον ακούστε τη συνέχεια: Κι εσύ αλωνάρη μου τώρα για χάρη μου, ορκίσου στον Ελικώνα και στο χρυσόμαυρο γεράκι. Ότι λιοντάρι μου και διαβατάρη μου, ως το τέλος του χειμώνα θα βρεις που αχνίζει το φαρμάκι. Λοιπόν ποιητάρη μου και καυχησιάρη μου, ξέχνα κάθε σου κανόνα της μνήμης γίνε το ρυάκι. Έτσι μπροστάρη μου, γίνε λυχνάρι μου. Του φόβου τη κρυψώνα να σφραγίσουνε οι δράκοι.